

INTERVJU: Đukan Minjević

ŽIVOT PIŠE ROMANE

Vetrovi života oduvaju nas ponekad na mesta gde nikad nismo ni slutili biti. To se desilo i sa Đukanom Minjevićem koji je radni vek proveo u Beogradu, kao ekspert Narodne banke, kao autor rejting publikacija u privredi Srbije, a onda zaplovio u daleki svet, i zaustavio se u Vankuveru na kanadskoj zapadnoj obali.

Po malo dokon u svojim penzionerskim danima, ponekad po malo setan, kao i svi mi, znao se raspričati o prošlim danima.

"I onda mi kćerka Vesna kaže, stavi ti to sve na papir, da nam ostane da čitamo. Začepkrah po sopstvenoj svesti, i shvatih da je to poruka koju sam negdje u sebi očekivao. To je valjda moj dug prema mojoj deci, rekoh i tako sam počeo..."

Tako je nastala Đukanova prva knjiga, "Ispoved i pričest u Kanadi", priča o našoj prošlosti, o ratovanjima, o vremenima koja mnogi osuđuju a neki za njima žale, priča o našoj stvarnosti koju možete voleti ili ne, ali ste i sami njen deo.

Knjiga je vrlo uspešno promovisana na poslednjem Međunarodnom sajmu knjiga u Beogradu. Izdavač je beogradska izdavačka kuća "Knjigakomerc", a veliku podršku je pružilo i Ministarstvo za dijasporu Srbije. To je bio i povod za razgovor sa autorom.

Po struci ekonomista, a po vokaciji pisac. Talenat je ipak morao biti primaran u nastajanju ovog vašeg dela?

Verovatno je tako, ali su pri tome važni ambijent, inspiracija i iskrenost u kazivanju osećanja. Verovatno sam nosio taj naboj u sebi, i dovoljno je bilo da me neko ozbiljno podstakne i da spontano, u dahu takoreći, potekne ova duga priča.

Da li je potreba da se iznjedri autorsko porodična biografija želja da se sačuva autohtonost porekla, da se ostavi zapis "za buduća neka pokolenja"?

Još dok sam pravio skicu knjige, u meni se javio otpor prema pisanju sećanja, svestan da nisam neka važna ličnost sa socijalnim pedigreeom, koja bi imala nešto tako važno i neobično da saopšti čitaocu u svojim "memoarima" ili u svojoj "autobiografiji".

Da bih se odbranio od te pomodnosti, opredelio sam se za jednostavne i spontane priče neopterećen velikim literarnim pretenzijama. Hteo sam da to bude iskreno kazivanje, kao što recimo priča dečak koji odrasta kroz rat, brzo sazreva i zapaza život oko sebe na drugačiji način.

Sećanja u mojim pričama se protežu kroz sedam decenija, koje su kad se osvrnem čini mi se "prohujale sa vihorom"...

Ima li fikcije u ovom Vašem prvencu ili su likovi zaista stvarni sa autentičnim imenima?

Ispovedna literatura uvek nosi opasnost da se sukobite sa junacima iz svojih sećanja. Pokušao sam da sačuvam dignitet ljudi, nekima koji bi se mogli osećati povređeni izmenio sam imena, a onima koji su sami po sebi prepoznatljivi, ne može niko pomoći. Moji prijatelji su imali razumevanja za moj način dozivljanja događaja i njihove uloge u njima.

Sve ličnosti su stvarne, a ima ih

Diplomirani ekonomista, po užoj specijalnosi je ekonomista analitičar. Radio je u Privrednoj komori Beograda i u Narodnoj banci Jugoslavije. Autor je poslovnih rejting publikacija za privredu Beograda i Srbije, "Krug 300" i "Krug 1300". Sada kao penzioner živi u Vankuveru u Kanadi

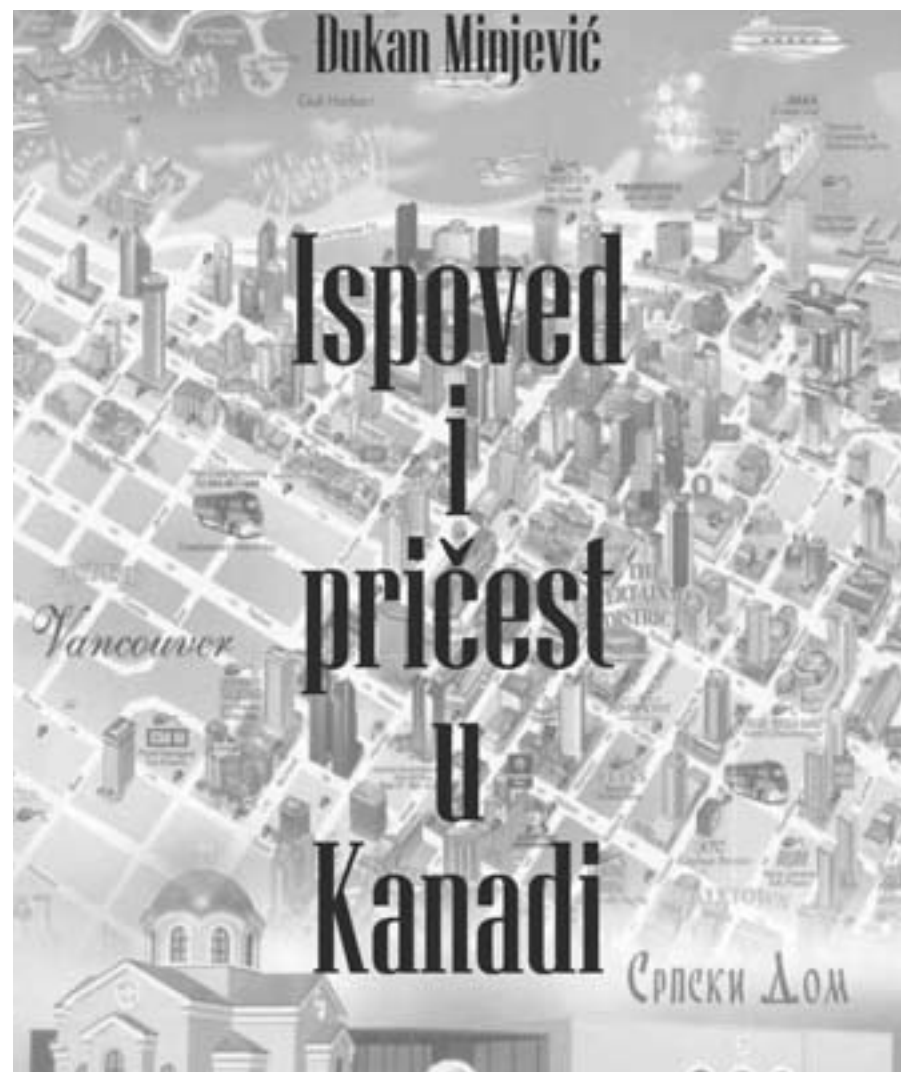
mного, i kako kaže recenzent Radomir Smiljanić, živi neoklasik srpske književnosti i predsednik Akademije Ivo Andrić, u ovoj knjizi prosto vri od života.

Smiljanić kaže: „Rekao bih da je ovde glavni junak-život kao takav! I ogroman

onima koji su ostali na ognjištima..."

Ne samo da se osećam počašćen i povlašćen, nego sam bio veoma iznenađen, te sam se uštinuo za uvo da ostanem na zemlji, da se suviše ne uznesem.

Prosto da ne poverujem, kad sam

broj živih, snagom života i životnim htenjem zadojenih likova autorove veoma razgranate porodice, ali i likova autorovih takođe veoma bliskih ljudi iz njegovog okruženja, prijatelja, drugova, saradnika, tj. saboraca...svi baš, eto svi ti romaneskni junaci, predstavljeni punim imenom, neretko nadimkom iskazuju u ovom uzbudljivom delu spremnost da pomognu bližnjima onoliko koliko mogu i kako mogu"...

Poređenje sa Tomasom Manom i njegovim Budenbrokovima od strane književne kritike kojoj treba verovati, čine se povlasticom u vremenu kad imamo zaista vrsne pisce u dijaspori (Hemon, Jergović...) da ne govorimo o

pročitao kritiku Radomira Smiljanića : "Čitalac će u ovoj nesvakidašnjoj knjizi doživeti jedan od najboljih porodičnih romana, onako kako je pisac ovog predgovora doživeo i doživljava tako svetski značajno delo nemačke književnosti Tomasa Mana - roman "Budenbrokovi".

Pesnik Ljubisav Knežević je napisao : "Autor je našao originalan način da nam saopšti i opiše život, junake i njihove karaktere, pomalo ćopicevski, satirično, pa oni deluju malo trapavi, nespreni, smešni i u krajnjem slučaju simpatični i ako su u realnom delovanju bili negativci".

No moram reći, da su mi najdraže kritike i mišljenja mojih, još uvek ne tako brojnih čitalaca, kao pedijatra Dr. Dragana

Đukan Minjević

Kneževića iz Bijelog Polja, koji je knjigu kaže pročitao u dahu, pa Irena iz Kičenera koja kaže nije mogla sklopiti knjigu dok je nije pročitala, te Žarko Nikić iz Tovasena pokraj Vankuvera, koji je oduševljen pričama, i Pepica Mlinarić iz Zagreba, koja je u mojim pričama našal i deo svog detinjstva...To me najrečitije uverava da moj trud nije bio uzaludan.

Vaša ispoved je bila i Vaša ispoved. Da li se nakon svega osećate pročišćenim?

Ovo jeste bila i ispoved i ispoved, i jedva da tu postoje granice. Osećam se olakšano, jer sam, nehoteci odslikao sve moje i grehe drugih, ispovedio se, zatražio i dao svoj oproštaj, a Kanada kao da je bila i ostala sudbina moje i mnogih drugih familija, koje je ova divna zemlja prinedrila.

Da li je "Ispoved i pričest u Kanadi", lamentiranje nad prošlim vremenima, za koja kažete da su za vas bila lepa?

Nije to lamentiranje, jer na onim našim prostoima su se smenjivali ratovi i mirni periodi, i ništa se, što je prošlo, ne može vratiti. No, naučio sam, za sreću se uvek mora boriti i na ovim kao i na prostorima u Otadžbini.

Da li već razmišljate o novoj knjizi, ili pomažete čitaocu da dođe do ove, jer izdavaštvo i distribucija u dijaspori nemaju baš veliki zamah...

Ne samo u dijaspori, i u Srbiji je situacija sa izdavaštvom veoma loša, od knjige se ne živi, pomoć države je zanemariva. Kupovna moć je niska, ali je interesovanje za knjigu zaista veliko, što je pokazala i velika poseta Međunarodnom sajmu knjiga u oktobru prošle godine, na kome je bila promovisana i moja knjiga. Moram vam reći da se odista trudim da ona dođe do čitalaca kojima je i namenjena. Štampana je u skromnom tiražu od 400 primeraka i troškove sam sam snosio.

Polovina je u Beogradu a polovinu sam preuzeo ja, pa mi moji prijatelji donose deo po deo iz Beograda, a ja je onda ovde delim prijateljima ili je oni kupuju. Nameravam da zatražim finansijsku podršku kanadske agencije za podršku piscima -iseljenicima za izdavanje knjige na engleskom i srpskom jeziku, jer se pokazala zanimljivom za našu dijasporu u drugim zemljama.

Što se tiče druge knjige, pišem seriju priča "Zapisi između kukurikanja petlova", koja se kreće istim poprištima života, u neku ruku, kao nastavak prve.

Milka Kovačević